

ETT LIV AV HÄNGIVENHET

Äldste Dallin H Oaks

i de tolv apostlarnas kворum

KUV:s brasafton för Unga vuxna • 1 maj 2005 • Oakland, Kalifornien

Mina bröder och systrar, jag är tacksam mot kören för den rörande och inspirerande sången, och jag tackar president Steven Edgren för introduktionen.

Jag är glad att vara här i Oakland. Till dem av er som är här och dem som är på andra platser säger jag tack för er närvaro.

Jag är glad att få tala till denna skara 18 - 30-åriga unga vuxna. Vår yngsta dotter ingår i den åldersgruppen. Och likaså 15 av våra 28 barnbarn. Så jag är mycket intresserad av 18-30-åringar.

Efterlev evangeliet dag för dag

När jag talar till er, talar jag till framtiden. Ni är de framtida ledarna inom affärlivet, utbildning, vetenskap, städer, stater, nationer och i kyrkan. Än viktigare är att ni är kyrkans familjers framtida ledare.

Under förberedelsen för den här kvällen studerade jag ett tal som nyligen hölls vid en av KUV:s brasaftnar för unga vuxna. Det var söndagen den 6 februari i Marriott Center vid BYU. Talade gjorde äldste Russell M Nelson i de tolv kворum. Att studera det talet har för mig varit både uppbyggande och slående.

Ni minns kanske att äldste Nelson bad er "att tänka på er själva inte sådana ni är, utan sådana ni kan bli — om 50 år". Han frågade: "Vad vill ni vara om 50 år?" Därefter gav han ett innehållsrikt tal om "tro och familjen". Han berättade om sitt eget liv och om sin kära livskamrat, Dantzel. Han talade om deras långa kamp för att skaffa sig en utbildning. Han berättade om beslut de fattat under sitt liv som gifta och att de ständigt främst sökt Guds rike. Tron, sade han, hade varit "ledstjärnan i deras liv som gifta". Han mindes det faktum att han inte sänt någon läkarräkning förrän 12 år efter det att han slutat läkarhögskolan. Då hade de fem barn. Ni kan tänka er vilken tro de utövade och de uppoffringar de gjorde för att hålla familjen flytande medan dr Nelson fullbordade sin långa period av yrkesförberedelse. (Se *Tro och familjen* [KUV:s brasafton för unga vuxna, 6 feb 2005], s 1–2.)

Om ni hörde äldste Nelsons stora tal under aprilkonferensen, så vet ni varför det var en speciell upplevelse för mig att läsa hans KUV-tal från den 6 februari. I det talet gav han en underbar och välförtjänt hyllning till sin kära livskamrat, och bara sex dagar senare dog hon plötsligt. Sannerligen, som äldste Nelson lärde oss: Livet bär på oväntade överraskningar, och vi gör alla klokt i att inte bara se framåt mot den vi vill vara om 50 år, utan också att leva dag för dag så att vi alltid är redo om vi plötsligt skulle kallas hem.

"Sen till att I gören det"

I förra veckan talade jag med en av de tolv om kommentarer vi fått till våra tal under aprilkonferensen. Min vän sade att någon sagt till honom: "Jag tyckte verkligen om ditt tal." Vi var överens om att det är inte är sådana kommentarer vi helst vill ha. Som min vän sade: "Jag höll inte talet för att *underhålla*. Tror han att jag är något slags artist?" En annan medlem av vårt kворum blandade sig i samtalet och sade: "Det påminner mig om berättelsen om en viss pastor. När en församlingsmedlem sade: 'Jag njöt verkligen av din predikan i dag', svarade pastorn: 'I så fall förstod du den inte.'"

Ni kanske minns att jag under aprilkonferensen talade om pornografi. Ingen sade att de "tyckte om" det talet — ingen! Det fanns faktiskt inget behagligt i det för mig heller.

Jag nämner de här samtalen för att framhålla principen att ett budskap givet av en generalauktoritet vid en generalkonferens — ett budskap förberett under Andens ledning för att främja Herrens verk — inte är avsett att underhålla. Det är avsett att inspirera, uppbygga, uppfordra eller tillrättavisa. Det ges för att bli hört under Herrens andes inflytande, med avsikten att de som lyssnar ska lära av talet och av Anden vad han eller hon bör *göra* åt det.

Kung Benjamin förstod den principen och förklarade den. Hans stora predikan som nedteknats i de första kapitlen av Mosiahs bok börjar med dessa ord:

"Mina bröder! Alle I som haven församlat eder och som kunnen höra mina ord, som jag i dag ämnar tala till eder! Jag har icke sammankallat eder för att komma hit upp och lättsinnigt lyssna till de ord, som jag ämnar tala, utan på det I skolen hörsamma mig och öppna edra öron så att I kunnen höra och edra hjärtan så att I kunnen förstå." (Mosiah 2:9)

Som denne profet och kung lärde: När vi kommer för att höra en Herrens tjänare, ska vi inte "lättsinnigt lyssna till de ord" som han säger. Vidare är det vår plikt att öppna öron och hjärtan till att förstå. Och det vi bör försöka förstå är vad vi bör göra åt budskapet. Jag är säker på att detta är det kung Benjamin menade, för senare i sitt stora tal sade han: "Om I nu tron allt detta, sen till att I gören det!" (Mosiah 4:10) Kom ihåg denna princip när jag nu talar till er denna sabbatsdag.

"Ett liv av lugn och stadig hängivenhet"

Jag har kallat mitt tal "Ett liv av hängivenhet". Jag har lånat titeln från något som sades av guvernör Adlai E. Stevenson i Illinois, som var demokratiska partiets presidentkandidat 1952 och 1956. Han var en bra karl och skulle troligen ha blivit president om han inte ställts mot en ytterst populär motståndare, Dwight D Eisenhower.

I sitt tal till ett konvent för American Legion, sade Stevenson dessa kloka ord om patriotism: Han sade att vad vi behöver är inte "frenetiska känsloutbrott utan ett liv av lugn och stadig hängivenhet". (Tal hållet den 27 augusti 1952, citerad i John Bartlett, *Familiar Quotations*, 13:e utgåvan [1955], s 986.) Jag tycker om de orden: "... inte frenetiska känsloutbrott utan ett helt liv av lugn och stadig hängivenhet". Jag tänker använda den beskrivningen av patriotism som recept på hur vi bör efterleva evangeliet.

En del människor lever efter evangeliet i "frenetiska känsloutbrott" följda av långa perioder av överksamhet eller verksamhet som är ostadig eller hackig. Vad vi behöver i efterlevnad av evangeliet är "ett liv av lugn och stadig hängivenhet".

Vad innebär det då att lyda buden, att hålla förbunden och tjäna Herren med "ett liv av lugn och stadig hängivenhet"? Det innebär att vi ska vara sista dagars heliga till hundra procent, hela tiden. På skrifternas språk innebär det att vi följer den anvisning som kung Benjamin gav sitt folk: "[Jag] önskar ... att I förbliven ståndaktiga och orubbliga, alltid överflödande av goda gärningar, på det Kristus, Herren Gud Allsmäktig, måtte sätta sitt insegel på eder." (Mosiah 5:15) Det innebär att vi följer den

vädjan fader Lehi gav en vankelmodig son: "O, att du måtte bli lik denna dal, säker, ståndaktig och orubblig i att hålla Herrens befallningar!" (1 Nephi 2:10)

"Ett liv av hängivenhet" kräver att man är lugn och stadig, ståndaktig och orubblig. Om vi håller fast vid våra förbund och vid Herrens tjänares ledning och undervisning så ska vi, som aposteln Paulus skrev, "inte längre vara barn som kastas hit och dit av vågorna och som förs bort av varje vindkast i läran". (Ef 4:14) Det är vår norm och vårt mål. Denna stadighetsnorm kräver att vi undviker ytterligheter. Det vi gör bör vara en hängiven tjänares stadiga hundra procent, inte fanatikernas frenetiska, tillfälliga hundratjugo procent.

En uppskattad lärare jag hade vid BYU för många år sedan definierade en fanatiker så här: "En fanatiker är en som tappat målet ur sikte, men fördubblat sin ansträngning att komma dit." Den definitionen har varit till ledning för mig i mitt liv, och jag föreslår att ni tar den till er. Försök inte bevisa din hängivenhet genom tillfälliga överdrifter eller andra bevis på skenhelighet. Vi betalar vårt tionde, men vi minns att tionde är stadigt tio procent — inte åtta procent och särskilt inte tillfälliga utbrott av tolv procent.

Det påminner mig om något som bekymrade president Harold B Lee, som han nämnde för mig medan jag var rektor för BYU. Kort innan templet i Provo invigdes berättade han att han var bekymrad över att närheten till templet skulle få en del elever vid BYU att gå till templet så ofta att de försummade sina studier. Han uppmanade mig att samarbeta med BYU:s stavsprezidenter för att se till att eleverna förstod att också något så heligt och viktigt som tempeltjänst borde göras med visdom och ordning så att eleverna inte försummade de studier som borde vara huvudsaken under deras studietid vid BYU.

Faran med att tillämpa goda principer till övermått

För över tio år sedan höll jag ett tal om att vår styrka kan bli vårt fall. (*Nordstjärnan*, maj 1995, s 10–23) Jag talade om vad som händer när vi tar en god princip eller ett bud och tillämpar det till övermått. Jag gav tjugo exempel. Jag har anpassat fem av dessa till det här talet om att ha ett liv av lugn och stadig hängivenhet hellre än det guvernör Stevenson kallade "frenetiska känsloutbrott".

Lämpligt nog gäller mitt första exempel patriotism. Till och med kärleken till vårt land kan, om den går till överdrift, skada oss andligen. Det finns medborgare vilkas

patriotism (som de kallar det) är så intensiv och allt uppslukande att den tycks överskugga alla andra ansvar, inklusive familjen och kyrkan. Vi hör till exempel talas om (så kallade) patrioter som deltar i eller beväpnar privata arméer och vidtar egna förberedelser för väpnade konflikter. Deras överdrivna ensidiga patriotism skadar dem andligen då de drar sig undan från kyrklig gemenskap och tar avstånd från de civila myndigheters styre som vi alla är underkastade genom vår tolfte trosartikel.

Mitt andra exempel gäller personer som är helt inriktade på en viss lärosats eller ett bud inom Jesu Kristi evangelium. Det kan vara extrem koncentration på släktforskning, en ovanligt intensiv upptagenhet av styresskick eller någon annan käpphäst.

I ett minnesvärt tal hållet under oktoberkonferensen 1971, liknade äldste Boyd K Packer evangeliets fullhet vid klaviaturen på ett piano. Han påminde oss om att en person kunde attraheras av "en enda tangent", en lärosats de gärna hörde "spelad gång på gång". Han förklarade:

"En del medlemmar som borde veta bättre väljer ut en käpphäst eller två och tjarar om dem ständigt och jämt ... De förlorar ur sikte evangeliets fullhet ... som de förkastar till förmån för sin älsklingstangent. Det blir överdrivet och förvidret och leder dem till avfall." (*Teach Ye Diligently* [1975], s 44)

Man kan säga om dessa personer som Herren sade om medlemmarna i sekten Shakers, "att de önska få veta en del av sanningen, dock icke allt". (L&F 49:2) Så jag säger: Akta er för käpphästar. Om du slår på en tangent så att evangeliets harmoni försvinner eller allvarligt skadas, avviker du från ett liv av lugn och stadig hängivenhet, som är att föredra.

Mitt i dessa exempel på faran av goda principer drivna till övermått, måste jag bekänna en av mina egna svagheter. Det finns ett talesätt som säger: "Var inte först att pröva allt nytt, ej heller allra sist att lägga det gamla åt sidan." När det gäller denna generations tekniska underverk, som datorer, är jag nog den siste att lägga det gamla åt sidan.

Jag använder fortfarande en manuell skrivmaskin. I över 50 år har jag skrivit brev och memoranda och satt ihop delar av mina tal på en rad manuella skrivmaskiner. För några år sedan blev den sista av dessa, en gammal manuell bärbar skrivmaskin, till sist utsliten. Jag började leta efter en ersättning. Den var inte lätt att hitta.

Den teknologiska generation som följde efter den manuella skrivmaskinen var den elektriska skrivmaskinen. Jag hoppade över den generationen. Därefter kom ordbehandlingsutrustning och datorer som blev alltmer avancerade, som den min kunniga sekreterare, Margie McKnight, använde för att få fram en mängd utkast till det här talet. Det är datorer som säljs i dag, så jag borde inte ha blivit förvånad när unga försäljare stirrade tomt när jag bad om en bärbar manuell skrivmaskin. En påhittig gosse fick fram en elektrisk skrivmaskin liten och lätt nog att bära från ett eluttag till ett annat och frågade om det var en sådan jag ville ha.

Till slut hittade jag en liten affär med en grånad gammal innehavare som visste vad en bärbar manuell skrivmaskin var för något. Han hade en kvar i lagret, och jag var glad att få köpa den. Ägaren var lite undrande över vad jag skulle ha den till. Han var för artig för att fråga, men gissade. När han räckte över min nya bärbara skrivmaskin, sade han: "Vi säljer inte många sådana här. Du campar väl ganska mycket." Det är en sann berättelse!

Jag fortsätter med ett tredje exempel på kontrasten mellan stadig hängivenhet och frenetiska känsloutbrott. Villighet att offra allt vi äger för Herrens verk är förvisso ett tecken på hängivenhet. Ja, det är faktiskt ett förbund vi sluter på heliga platser. Men det måste begränsas till de uppoffringar som Herren och hans ledare begär av oss just nu. Vi borde säga med Alma: "Varför skulle jag önska mera än att utföra det verk, vartill jag blivit kallad?" (Alma 29:6) Personer som inte tycker det räcker att betala tionde och offergåvor och verka i de kallelser de kallats till, kan lätt ledas vilse av kulter — grupper som erbjuder vad jag kallar "frenetiska utbrott" för deras vilighet att offra.

Ett fjärde exempel gäller mål. Det ligger stor styrka i att fokusera på våra mål. Vi har alla sett de goda frukterna av sådan fokusering. Men intensiv fokusering på mål kan orsaka att man glömmer betydelsen av rättfärdiga medel. När det händer, kan berömvärd stadig hängivenhet förbytas i farlig frenetisk överdrift.

Ett femte område där vi måste hålla en stadig kurs och undvika överdrifter är ekonomin. Vi är befallda att ge till de fattiga. Kan uppfyllandet av denna grundläggande kristliga förpliktelse drivas till övermått? Ja, det kan det. Jag har sett det. Ni kanske också har sett personer som uppfyllt plikten att ge till de fattiga till överdrift så att de berövar sin egen familj dess nödort genom att använda resurser eller ägodelar som den egna familjen hade behövt.

För att använda ett gammalt jordbrukaruttryck: Vi bör inte äta upp vårt utsäde. Sådana överdrifter kan beröva oss förmågan att plantera och skörda nästa års skörd som ska försörja vår egen familj och varav vi ska ge till de fattiga. Kung Benjamin som befallde sitt folk att mätta de hungriga, kläda de nakna, besöka de sjuka och bidra till deras lindring (se Mosiah 4:26), rådde dem också att "se till att allt detta göres med visdom och ordning, ty ingen fordrar, att en människa skall löpa fortare än hon för-mår". (Vers 27, se även L&F 10:4.)

När jag avslutar orden om mina fem exempel, vill jag utfärda en varning. Den princip jag förespråkar, att arbeta med stadig hängivenhet och undvika överdrifter kan förstås som att jag antyder att vi bör vara "måttliga i allt". Inte alls. Frälsaren har befallt oss att tjäna av allt "hjärta ... förmåga, själ, sinne och styrka" (L&F 4:2), att "söka ... allvarligen efter evighetens skatter" (L&F 68:31) samt vara "manliga till att vittna om Jesus". (L&F 76:79) Han har också sagt att om vi är ljumma, ska han spy ut oss ur sin mun. (Se Upp 3:16.) Kärnan i mina exempel är att vi ska vara stadiga och konsekventa i vår hängivenhet, vårt engagemang och vårt arbete.

Träffar mot att umgås i grupp

Jag har försökt ge exempel på vikten av ett liv av stadig hängivenhet och jag har varnat för faran att driva goda principer till övermått. Om jag ännu inte lyckats uppfordra er att se över ert eget uppträdande, så kanske mitt sista ämne kan göra det.

I sitt tal under BYU:s avslutningshögtid för två veckor sedan, nämnde äldste Earl C Tingey en artikel i *Time Magazine* nyligen om ungdomar i er ålder. Där sägs att åren mellan 18 och 25 har blivit "ett särskilt stadium i livet, ett märkligt sagoland mellan ungdom och vuxen där människor försöker stanna några år extra och skjuta upp vuxenlivets ansvar". (Lev Grossman, "Grow Up? Not So Fast", *Time*, 24 jan 2005, s 44) I artikeln beskrivs dessa personer som "ständiga ungdomar ... tjugo-nånting-åriga Peter Pan". (Dito, s 42) Med termer som är mer välbekanta för BYU-studenter och deras familjer, talade äldste Tingey om "vissa universitetsstuderandes obeslutsamhet när det gäller ... att ta på sig ansvaret att gifta sig och bilda familj". (Tal under avslutningshögtid, 21 apr 2005.)

Denna tendens att skjuta upp vuxenlivets ansvar, däribland äktenskap och familj, finns helt klart bland våra sista dagars heligas unga vuxna. Den genomsnittliga giftermålsåldern har ökat de senaste årtiondena och antalet

barn i sista dagars heliga familjer har minskat. Äldste Nelsons brasaftonstal för tre månader sedan, "tro och familjen", tog upp detta ämne och ingår också i mitt tema, "ett liv av hängivenhet". Jag ska därför avsluta med några ord om vanligt förekommande fenomen bland unga ensamstående sista dagars heliga i Nordamerika.

Människor som är väl insatta berättar att dejting nästan försvunnit från universiteten och bland unga vuxna i allmänhet. Den har ersatts med att man umgås i grupp. (Se Bruce A Chadwick, "Hanging Out, Hooking Up, and Celestial Marriage", *Brigham Young University 2002-2003 Speeches* [2003], s 1-8.) Ni vet tydligen vad det innebär, men jag ska beskriva det för dem av oss som är medelålders eller äldre eller av annan orsak okunniga. Det innebär att ett antal unga män och ett antal unga kvinnor är tillsammans i någon gruppaktivitet. Det är en helt annan sak än dejting.

För att hjälpa er som inte är medelålders eller äldre kanske jag också bör beskriva vad dejting är. Dejting innebär inte att man umgås i grupp. Dejting innebär att man går ut parvis för att uppleva det slags umgänge och tillfälliga åtagande som kan leda till äktenskap i några sällsynta och dyrbara fall.

Vad är det som gjort dejtingen utrotningshotad? Jag vet inte, men jag kan se vissa bidragande faktorer:

1. Den kulturella trenden i vår värld är starkt emot åtaganden när det gäller familjerelationer. Det har till exempel blivit juridiskt lättare att skilja sig, och barnafödandet har minskat i popularitet. De här trenderna tjänar uppenbarligen djävulen som motarbetar Faderns plan för sina barn. Den planen vilar på att förbund och åtaganden hålls. Allt som drar oss bort från åtaganden försvagar vår förmåga att delta i planen. Dejting innebär ett åtagande, om så bara i några timmar. Att umgås i grupp innebär inget åtagande, åtminstone inte för männen, om kvinnorna står för mat och tak över huvudet.
2. Kvinnorörelsernas nivelleringsseffekt har bidragit till att minska dejtingen. Då kvinnors möjligheter ökat och vissa har blivit mer aggressiva, är en del män mindre villiga att ta de traditionella manliga initiativen, som att bjuda ut flickor, för att inte riskera att kvalificera sig för det fruktade epitetet "mansgris".
3. Umgänge i grupp glamoriserar i teve-program om ensamstående.

4. Innebörden och betydelsen av en " dejt " har också förändrats, så att den helt enkelt har blivit för dyr. Jag såg den här tendensen börja bland våra yngre barn. Av något skäl ansåg high school-pojkar att de måste göra något komplicerat eller märkvärdigt för att bjuda ut på dejt, särskilt till sådant som en skolbal, och flickorna tyckte att de måste ta emot inbjudan på samma sätt. Dessutom måste själva dejen vara något av en dyrbar produktion. Jag såg en del av detta på BYU-området på 70-talet. Jag minns hur ett par hade en middag ordnad av vänner på remsan mellan två vägfiler alldeles söder om BYU:s fotbollsstadion.

Allt detta gjorde dejting svårare. Och ju mer invecklad och dyr själva dejen var, desto färre blev dejterna. När dejterna blir färre och mer invecklade, tycks detta skapa en förväntan om att en dejt antyder ett visst allvar eller fortsatt åtagande. Den förväntan gör att allt fler avstår från att dejta. Borta är det klumpiga och billiga telefon-samtal som era föräldrar och deras föräldrar ringde. Det kunde låta ungefär så här: "Va' gö'ru i kväll?" "Va' säjs om att gå på bio?" Eller: "Ska vi ta en promenad till stan?" Sådana billiga dejter kan man ha ofta och de är ofarliga eftersom de inte antyder fortsatt åtagande.

Enkla och oftare förekommande dejter tillåter både män och kvinnor att se sig om på ett sätt som låter dem bättre bedöma möjligheterna. Den gammalmodiga dejen var ett underbart sätt att bli bekant med en medlem av motsatta könet. Den uppmuntrade till samtal. Den lät dig se hur du behandlar andra och hur du behandlas i situationer på tu man hand. Den gav tillfällen att lära sig hur man inleder och uppehåller en mogen relation. Inget av detta händer vid umgänge i grupp.

Mina ensamstående bröder och systrar, följ mönstret med enkla dejter, så behöver ni inte söka partner via Internet med chatrum eller dejtingservice — två alternativ som kan vara mycket farliga eller åtminstone onödiga och ineffektiva.

Det finns ännu en möjlig bidragande faktor till att dejting försvinner och umgänge i grupp ökar. I många år har kyrkan rått ungdomar att inte dejta före 16 års ålder. Kanske har en del unga vuxna, särskilt männen, följt detta kloka råd till överdrift och bestämt sig för att inte dejta före 26 eller till och med 36 års ålder.

Män, om ni återvänt från er mission och fortfarande följer det mönster för umgänge mellan en pojke och en flicka som ni råddes att följa när ni var 15 år, så är det dags för er att bli vuxna, fatta mod och leta efter någon

att bilda familj med. Samla mod och leta efter någon som ni kan bli ett par tillsammans med. Börja med att dejta olika unga kvinnor, och när ni hittat någon lämplig så börja med uppvaktningen. Det är giftasdags. Det är detta Herren avser för sina unga vuxna söner och döttrar. Männen har initiativet, och ni män bör sätta igång. Om ni inte vet vad en dejt är, kan den här definitionen kanske vara till hjälp. Jag hörde detta från en artonårig dotterdotter. En dejt måste ha tre beståndsdelar: Den måste vara (1) planerad, (2) betald och (3) bestå av två personer.

Unga kvinnor, undvik för mycket umgänge i grupp, och uppmuntra dejter som är enkla, billiga och ofta förekommande. Gör det inte lätt för de unga männen att umgås i en miljö där ni kvinnor står för maten. Sponsra inte snyltgäster. En gruppaktivitet då och då är okej, men när ni ser män som ser umgänge i grupp som främsta sättet att umgås med motsatta könet, tycker jag ni ska låsa kylskåpet och regla ytterdörren.

Om ni gör detta, borde ni också hänga ut en skylt: "Öppet för dejting" eller liknande. Och ni unga kvinnor, gör det lättare för dessa blyga män att bjuda ut er på enkla, billiga dejter. En del av att göra det lättare är att undvika antydningar om att en dejt är något mycket allvarligt. Om vi ska övertala unga män att bjuda ut flickor oftare, måste vi etablera en ömsesidig förståelse för att en dejt inte innebär något fortsatt åtagande. Slutligen, unga kvinnor, om ni tackar nej, så gör det snällt. Annars kan ni tillintetgöra en nervös och blyg frågare och förintna honom som blivande dejtare, och det kan bli till men för någon annan syster.

Mina ensamstående unga vänner! Vi råder er att företa ert umgänge med det motsatta könet med hjälp av ett sådant dejting-mönster som kan leda till äktenskap, inte umgänge gruppvis som bara kan mogna till lagsporter som fotboll eller rugby. Äktenskap är ingen gruppaktivitet — åtminstone inte förrän barnen kommit i större antal.

Systrar, ni verkar ha glatts åt att jag främst koncentrerat mig på ensamstående mäns ansvar. Nu har jag några råd till ensamstående kvinnor.

Om ni bara sitter av tiden och väntar på en äktenskapskandidat, så sluta vänta. Ni kanske aldrig får tillfälle till ett lämpligt äktenskap i det här livet, så sluta vänta och börja handla. Förbered er för livet — till och med ett liv som ensamstående — genom utbildning, upplevelser och planering. Vänta inte på att lyckan ska kasta sig över dig. Sök den i tjänande och lärdom. Skapa dig ett eget liv. Och lita på Herren. Ditt livs hängivenhet

bör följa kung Benjamins råd att "åkalla Herrens namn dagligen, ståndaktiga i tron på det som skall komma". (Se Mosiah 4:11.)

"Sedan styr de sig själva"

Nu, ensamstående systrar, har jag ett expertvittne som jag kallar fram till talarstolen. Det är min hustru Kristen. Som vuxen var hon ensamstående i omkring 35 år innan vi gifte oss. Jag ber att hon ska komma upp hit och säga vad hon har på hjärtat.

Syster Kristen Oaks: Tack äldste Oaks. Jag gifte mig när jag var runt 55 och det känns som om jag har blivit en representant för alla äldre.

Jag känner att jag vill tala om för er hur mycket vår himmelske Fader älskar er innan jag börjar. Vi är i Oakland och jag har varit på informationscentret på andra sidan vägen tillsammans med presidenten för missionen här. Vi såg Kristusstatyn och budskapet från den levande Kristus och det gick rakt in i hjärtat. Det här är er tid. Gör den betydelsefull genom att tillägna den vår himmelske Fader.

Jag älskar det som president Packer säger om försoningen. Försoningen är inte något som händer i slutet av vårt liv. Det är något som händer varje dag av vårt liv. Och jag säger till våra ensamstående systrar, tillämpa den.

Det kan kännas mycket svårt att vara ensamstående en så lång tid, särskilt i en familjekyrka. Jag vet hur det känns. På min femtionde födelsedag läste min svåger i en tidning. Han sade: "Du, det står här i tidningen att det är troligare att du blir dödad av terrorister än att du blir gift." Det var svårt att gå ut på träffar när han sade sådär, men ge inte upp. Det handlar inte om något terroristangrepp.

Jag vill också säga till er, skapa en balans. Som ensamstående kvinna var jag tvungen att fortsätta utvecklas. Jag tog doktorsexamen och blev så engagerad i mitt yrke att jag glömde att vara en bra människa. Jag vill säga till alla här: Kom alltid ihåg att er främsta kallelse är den som mor eller far. Utveckla talangerna att visa kärlek och att tjäna andra. Som ensamstående började jag söka efter tjänandeprojekt och nu har jag ett varje kväll på andra sidan matbordet. Jag är så tacksam för det.

Avslutningsvis så tänker jag på de svåra tiderna i vårt liv. De kommer vare sig ni är ensamstående eller gifta. Ni kanske får ett barn som är mycket sjukt eller har någon närstående som dör eller upplever en period i livet med mycket ensamhet. Ni kanske förlorar ett barn

eller hamnar i en situation som ni inte har någon kontroll över, till exempel en långvarig sjukdom. Jag vill be er att helga detta till er himmelske Fader. I Helaman 3:35 står det att om vi överlämnar våra hjärtan åt Gud så kommer alla våra gärningar att helga oss, så varje tid blir en välsignad tid.

Ni är den grupp jag känner mest för i hela världen. Ni är mig mest kära för jag vet hur det känns att vara i era kläder, och det var jag också under en lång, lång tid.

Jag vill att ni ska veta att det här är den levande Gudens kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det är hans kyrka. Jag är så tacksam för att vi har en levande profet, president Gordon B Hinckley. Och allra mest vet jag att vi har en himmelsk Fader som älskar oss, för han var min bästa vän när det inte fanns någon annan som älskade mig. Jag säger detta i Jesu Kristi namn, amen.

Äldste Dallin H Oaks: Tack, Kristen. Bröder och systrar! Om ni nu är bekymrade över något jag sagt, så lyssna mycket noggrant på det jag ska säga nu. Du kanske är en ung man som känner sig pressad av det jag sagt om behovet av att påbörja ett dejtingmönster som kan leda till äktenskap, eller en ung kvinna som bekymrar sig över det jag sagt om att börja leva ett eget liv.

Om du känner att du är ett undantagsfall, att de starka råd jag gett inte gäller dig, så var snäll och skriv inget brev till mig. Varför denna begäran? Jag har upplevt att det slags direkta råd som jag gett resulterar i ett stort antal brev från människor som anser sig vara undantag, och de vill ha bekräftelse från mig att det jag sagt inte gäller dem i deras speciella omständigheter.

Jag kan bäst förklara varför jag inte kan erbjuda stor tröst som svar på sådana brev genom att berätta om en upplevelse jag hade med en annan person som bekymrades över en generell regel. Jag höll ett tal där jag nämnde budordet "du skall inte mörda". (2 Mos 20:13) Efteråt kom en man fram till mig i tårar och sade att det jag sagt visade att det inte fanns något hopp för hans del. "Vad menar du?" frågade jag honom.

Han förklarade att han varit kulspruteskytt under Koreakriget. Under en frontalattack hade hans kulspruta mejat ner dussintals av fiendens infanterister. Deras kroppar låg i högar framför hans kulspruta så att han och hans mannar var tvungna att fösa dem åt sidan för att kunna fortsätta eldgivningen. De hade dödat hundra man, sade han, och nu måste han komma till helvetet eftersom jag sagt att Herren befallt: "Du skall inte mörda."

Den förklaring jag gav den mannen är samma förklaring som jag ger er om ni känner att ni är ett undantagsfall i fråga om det jag sagt. Som generalauktoritet är det mitt ansvar att predika om allmänna principer. När jag gör det, försöker jag inte definiera alla undantag. Det finns undantag till vissa regler. Vi tror till exempel att detta bud inte överträds genom dödande på lagligt sätt i väpnad konflikt. Men be mig inte ge ett utlåtande om just ditt undantag. Jag undervisar bara om allmänna regler. Huruvida ett undantag gäller dig är ditt eget ansvar att ta reda på. Du måste ta upp det enskilt med Herren.

Profeten Joseph Smith sade samma sak på ett annat sätt. När man frågade honom hur han kunde styra en så disparat grupp av heliga, sade han: "Jag lär dem rätta principer, så styr de sig själva." (John Taylor, "The Organization of the Church", *Millennial Star*, 15 nov 1851, s 339) I det jag nu sagt lär jag bara rätta principer och inbjuder var och en av er att handla efter de principerna genom att styra er själva.

Bröder och systrar, det har varit härligt att vara med er. Jag ber att ni ska ta till er det jag har sagt i kväll och förstå det genom den Helige Andens kraft med samma avsikt som orden har yttrats, det vill säga att de ska välsigna ert liv, ge tröst åt bedrövade och hemsöka självelättna.

Detta är Jesu Kristi kyrka. Han led och dog i svåra vändor i Getsemane och på Golgata för att tillförsäkra oss odödlighet och ge oss möjlighet att få evigt liv. Jag ber att Herren ska välsigna var och en av oss medan vi strävar efter att hålla Herrens bud, sätta ännu högre mål och genom våra vardagliga beslut åstadkomma det som jag har kallat ett liv av lugn och stadig hängivenhet. Detta är Jesu Kristi kyrka, återställd i dessa sista dagar, med prästadömet kraft och hans evangelium i dess fullhet. Om detta bär jag vittne, och ber att Herrens välsignelser ska bli era, mina ädla vänner, i Jesu Kristi namn, amen.